

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 555/2011-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2012 prerokoval prijatú sťažnosť RNDr. M. C., B., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. B., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 43 CoKR 11/2011 a takto

r o z h o d o l :

Konanie **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 555/2011-17 z 8. decembra 2011 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť RNDr. M. C., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 43 CoKR 11/2011.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 43 CoKR 11/2011 z 29. júna 2011 dovolanie datované 7. septembra 2011 doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) toho istého dňa. V podanom dovolaní, o ktorom najvyšší súd dosiaľ ešte nerozhodol, prípustnosť dovolania

vyvodzuje z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu, ktorý jednak neuviedol, že priznané trovy sú pohľadávkou proti podstate, ale tiež rozhodol bez toho, aby mal sťažovateľ akúkoľvek možnosť opravného prostriedku. Dovolanie odôvodnil okrem procesných väd aj nesprávnym právnym posúdením výšky trov právneho zastúpenia.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

„V prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu. Pritom nie je podstatné, ktorá strana súdneho sporu dovolanie podá, ale to, čo bude (vo význame slova aj môže) Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania posudzovať. Iným slovami, ak jednou

z možností rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania je/môže byť zmena alebo zrušenie namietaného rozsudku krajského súdu a súčasťou tohto rozhodovania je tiež rozhodnutie o trovách konania (ktoré je v hre v rámci podanej sťažnosti, pozn.), potom v okolnostiach danej veci je sťažnosť predčasná.“ (I. ÚS 165/2010)

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu jeho označeným právam podľa ústavy a dohovoru má najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Nedostatok právomoci ústavného súdu treba považovať za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania v zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde. Preto bolo potrebné konanie zastaviť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2012